

HET VERLANGEN

VIJFDE HOOFDSTUK

I

De volgende dag begon met stralende zon. Het was om vijf uur al lekker warm. De badmannen waren al bezig met het klaarzetten van de strandstoelen, het opzetten der tentjes en het naar zee rollen van de badkoetsen. Ze waren goed gestemd. Als zoo'n dag goed werd, was er een hoop zorg minder.

Freek ontwaakte klokslag zes uur. Hij wipte uit het bed, keek voor het geopende raam staande, naar het glanzende, wijde watervlak. Een gevoel van geluk doorstroomde hem. Snel begon hij zich te wasschen en aan te kleeden. Toen hij klaar was, herinnerde hij zich zijn voornemen van den vorigen dag, om te gaan zwemmen. Haastig ontkleedde hij zich weer, trok toen het zwempak aan. Fluitend voltooide hij zijn toilet. Na enkele minuten was hij klaar. Daar hij niet wist hoe laat het was, besloot hij maar even naar beneden te gaan.

Op de gangen was het doodstil. Voor alle deuren zag hij nog schoenen staan. Dat bracht hem aan het weifelen. Maar het verlangen er uit te gaan deed hem toch besluiten maar eens poolshoogte te gaan nemen.

In de restauratiezaal was niemand aanwezig. Het was er nog rommelig. De stoelen stonden omgekeerd op de tafeltjes en er hing een geur van verkookte koffie en koude asch. Op de klok boven het buffet stond het kwart over zes.

Verlegen en harkerig voelde hij zich in deze vreemde omgeving. Juist toen hij weer naar boven wilde gaan kwam de kok, met opgestroopte mouwen uit één der deuren in den hoek van de zaal. Hij zei glimlachend: „U bent vroeg.” „Ja, dat geloof ik ook.” En de verlegenheid van den jongen bemerkend voegde de man er aan toe: „Het ontbijt begint om acht uur. Alleen op voorafgaand verzoek kan het vroeger.” „Dank u.”

Freek ging, twee treden tegelijk nemend, de trap op. Op zijn kamer zocht hij een handdoek. Daarna ging hij weer naar beneden en verliet fluitend het hotel. Buiten was het stil. Alleen stond midden op den boulevard een kind met helblonde haren en lichtblauwe oogen, een snotneus en een open mond, Freek in opperste verbazing aan te staren. Hij schoot in een lach en zei: „Dáág.” Het meisje wiebelde verlegen met haar eene been, knipperde met de oogen, holde toen een eindje weg. Toen Freek al weer doorgelopen was, riep het kind eensklaps met schelle stem: „Dáág.” Freek draaide zich onder het loopen om, lachte en riep terug: „Dáág.” Dit herhaalde zich drie maal.

Het vergrootte het bruischend geluksgevoel in hem. Hij snoof diep de frissche, pittige zeelucht in. Uitgelaten, dol voelde hij zich. Aan het einde van den boulevard holde hij het mulle zandpad naar beneden af, voor zoover dat mogelijk is in mul zand. Langs het water loopend kwam hij op de gedachte zijn kousen en schoenen maar vast uit te trekken. Het door het water plassen met bloote voeten was heerlijk. Zoo fijn vond hij het, dat hij op het laatst op een holletje langs het water liep. Zijn badhanddoek had hij over den schouder gehangen. Spoedig bereikte hij het vrije strand. Hij zocht tuschen de rietmatbeplanting naar een geschikt plaatsje om zijn kleeren neer te leggen en kleedde zich toen snel uit. Even rekte hij zich goed uit, ging daarna op een holletje het water in. Brr! Het was venijnig koud. Hij dook meteen onder. Heerlijk was het water daarna. Met forsche slagen zwom hij weg, liet zich daarna op den rug drijven. Later vond hij het spelletje uit, in de aanrollende golven te duiken. Plotseling dacht hij aan de